

Predikan i Skepplanda kyrka 2020 av Tobias Bäckström

Tacksägelsedagen

”Lovsång”

Ps 65:9-14

Kol 3:16-17

Luk 19:37-40

Ps: 168:1-5, 641:7, 16, 705, 728, 6

Varför sjunger vi i kyrkan? Vad är poängen med lovsång? Idag, på tacksägelsedagen, har vi ju extra mycket sång, men psalmsång och lovsång ägnar vi ju oss åt varje söndag. Ja, psalmsång är inte bara trevlig allsång för gemenskapens skull. Det är inte heller bara utfyllnad mellan högmässans olika moment. Psalmsång har ett förkunnelsemoment, de uttrycker ofta psalmförfattarnas erfarenhet av tro. Många psalmer är också formulerade som böner och skulle kunna ingå i kyrkans förbön.

Men framförallt har psalmsång och körsång har en liturgisk funktion. Enligt ortodox lära är människan den som leder hela skapelsen i sin lovprisning av Gud, precis som kören leder oss idag i vår lovsång.

Till skillnad från den övriga skapelsen är det ju bara vi människor som i ord och melodi kan formulera vår glädje och tacksamhet till Gud. Vi gör det å den övriga skapelsens vägnar. Utan människan hade skapelsen varit stum.

Som dagens Gt-läsning avslutning: ”Ödemarkens beten frodas, höjderna klär sig i jubel. Ängarna smyckas av fårhjordar och dalarna höljer sig i säd. Allt är jubel och sång”. Det är psalmförfattaren som gör sig till tolk å skapelsens vägnar.

Och det är inte bara så att den övriga skapelsen finns med när vi lovprisar Gud. När vi människor började fira gudstjänst var vi inte först med det. Den himmelska gudstjänsten hade redan pågått under lång tid. *Fred i himlen och ära i höjden* sjöng lärjungarna. Och de orden känner vi igen, det var änglarna, den himmelska lovsångskören som sjöng in Jesus födelse i världen med den sången.

Himlen och jorden förenas i jublet över att Jesus kommer till oss. Han kom först som ett litet barn. I dagens evangelium är han en vuxen man som kommer till Jerusalem som konungen, Messias. Och han kommer en dag att komma tillbaka, en dag då jublet inte kommer att veta några gränser.

Och våra fasta liturgiska sånger som återkommer varje söndag är också hämtade från bibeln. I dagens evangelium så sjöng ju också skaran av lärjungar: *”Välsignad är han som kommer i Herrens namn”*. De orden känner vi också igen när vi snart ska sjunga *Helig*.

Men det som hände där och då var ingen engångsföreteelse. Skaran av lärjungar har fortsatt att sjunga. Ja, man har fortsatt i 2000 år, varje gång vi firar mässa sällar vi oss till den där skaran av lärjungar som sjöng när Jesus red in i Jerusalem. Oavsett vilken tid vi som kristna råkar vara födda i så ingår vi i den oräkneliga skaran kring Jesus.

Händelserna med Jesus, antingen det handlar om hans födelse, hans intåg i Jerusalem, eller hans död och uppståndelse, var inget som enbart hände *då* och som vi nu kan lägga bakom oss. De är alltid aktuella, och de blir aktuella när vi firar mässa. Att delta i en mässa är som att kliva ur tid och rum, eller kanske tvärtom, att det som hände *då* blir närvarande *här och nu*.

”*Välsignad är han som kommer i Herrens namn*” sjöng alltså lärjungarna när Jesus kom till Jerusalem. De jublade och sjöng av hjärtats glädje, kanske de egentligen inte förstod varför de var så glada. Ja, det var ju för alla underverk de hade sett men det var ju inget anmärkningsvärt som hänt precis innan de kom fram till Jerusalem. Underverken de sett syftar nog på totalen, de hade ju följt Jesus under flera år men det är först nu glädjen sprudlar fram på allvar.

Hur är det med glädjen i ditt liv? Det kanske kan gå ganska långa perioder utan att du upplever någon glädje. Och när den väl kommer kan orsaken finnas längre tillbaka i tiden. För det räcker inte med att bara uppleva under och det goda i livet. Vi måste också ta emot det från Gud. Det är bara när vi förstått att detta är gåvor från Gud som vi får ta emot i tacksamhet som den djupa glädjen infinner sig.

För folket som sett Jesus underverk tidigare. Ja – de hade ju sett men inte riktigt förstått. Inte förrän nu – nu när de inser att Jesus är ju Messias, konungen. Han som kommer i Herrens namn.

Jesus kom till Jerusalem den dagen. Jesus kommer till oss idag, han vill besöka oss här och nu, och han kommer till oss i sin nattvard. Just när vi firar nattvard blir det extra tydligt hur det som pågick *då* blir närvarande *här och nu*. När vi firar mässa så går vi in i en osynlig verklighet.

Nattvard heter på grekiska *eukaristi* som betyder tacksägelse. Och just på tacksägelsedagen kan det vara bra att stanna inför det. Det är alltså en tacksägelsemåltid som vi firar. Det är en måltid där vi både ger och tar emot. Brödet och vinet är gåvor av jordens frukt och människors arbete. Vi ger detta, offerar detta åt Gud, bröd och vin som tack för det som han har gett oss. Gud å sin sida tar emot detta offer och ger oss åter, sin Sons kropp och blod! Större än så kan cirkel av givande och mottagande, tacksamhet och glädje inte bli. All äkta tacksamhet föds ur glädjen över det vi fått. Och kan man få något större än det som Gud ger oss i eukaristin?